aigid waatama. Betti olli uñest ärkand ja akas jubba toibuma; teña tahtis tähäda agga tohter kelas räckimast, sest et keha alles nörk olli. Tük ajja päraft löi Tooms ka silmad lahti, tohter astus liggemale ja küsis: kuddas käsi käib? Tooms wastas: „Neljapäw!“ Teie ei olle miño küsimisest aro sanud, ütles tohter, miña nõudsin teilt: kuddas käsi käib, kas hääst wai alwast? „Seitseteistküñe puñast ja kaksteistküñe waiged,“ kostis Tooms wõera eälega. Tohter käskis Betti teñaga kõneleda. Armas Tooms — ütles laps — anna herrale wastust, kes siño käest küsib: kuddas siño terwisega on? Tooms ütles: „Se sündis selepäraft, et siña walaskala kurku ei puduks!“ Tohter ütles päädwangutates: Waene, waene Tooms! teña meele-mõistus on löpend; surma-uñi olleks teñal mõnusam olnud, kui sesuggune ärkamine. Betti akas aledast nutma. Olle wait, lapsoke! keelas tohter, ja mõisaherra küsis: Laps! mis siño niimi on? Laps kostis: „Betti.“ Mis siño issa niimi on? „Baron Allan Lewen,“ wastas laps. Herra löi kohkudes käed koko ja üüdis iñestades: Kuis nõnda, siis olleksid ja siña — ? Tohter ütles: armas Baron, ärge ehmatage last, kes alles pool aige on. Natukese ajja päraft akas herra meelitamise kombel jälle kõnelema: ütle mulle, armas laps, kudda siña sele wañamehega üksi teele juhtusid? kus siño wañemad jäiwad? Betti kostis: „miño wañemad läksid ülle merre kaugele; ma ussun Amerika maale. Enne miñikut sai Tooms käsku mind Haiki mõisa täddi jure wia, sest Baron Mosbi praua on miño eña pool-õde.“ Wägga, wägga iñelik! pobbises Baron suud möda. Mis päraft siño issa ni pika teekonda ettewõttis? „Se on mul teadmata,“ kostis laps, „wõib olla et teie ehk kirjast otsust leiate, mis Toomsile kaasa anti.“ Miñemad kirri leiti Toomsi taskust. Baron naggo läks kirja luggedes rahwaks, päraft ütles ta tohtri wasta: Se laps on miño ooleks antud; miña pean teña eest murret kandma. Agga mis ma ullu wañamehega teen? Tedda ei tohi ma mõisa wõtta. Ma tahan prauaga nõu piddada. — Tohtri aeg ei kannud kauemaks seie jäda; teña andis Toomsi päraft mõnda nõu ja õpetuse ja töttas lahkest jaañalaga jättes siis miñema.

Baron Mosbi olli üks hä süddamega iñimene, täis alastust äddaliste wasto; agga teña kõige suurem wigga olli üllelüg argus ja iñimese-kartus. Sest tulli üks önnetus, mis Inglismaal ni hästi kui meie paikus mitme majja rahu rikub: pükside seisid naise jallas ja leekuningas olli pä-wallitseja. Uhke waljo süddamega praua tahtmine sündis iggas tükis, nõnda ka siin kus Betti päraft nõu peti. Baron kõneles prauale oña ehmatust, kudda teña koggemata ärakülmanud tüttarlapses praua õe tütri olli leidnud ja lissas jure: „Lapse wañemad on Amerika maale pako pöggenend, sest nende peale on üks raske süü tuñistatud, mis surma-muhtlust toob. Källimees pallub meid kirja läbbi, tütri ja waña sullase armo päraft wasto wõtta ja nende eest